

Kapitola 9

PSI NALÉZAJÍ SLADKOU VODU

Jak William, tak starý námořník spali pokojně celou noc, jako kdyby leželi na pohodlné posteli v domě. Probudilo je až slunce, zvědavě nakukující do zátoky. Chudáci psi velmi trpěli nedostatkem vody. Chlapci jich bylo líto, když viděl, jak s vyplašenými jazyky těžce dýchají a kňučí.

„Tak co, Willy,“ zeptal se Masterman Ready, „vyrazíme napřed na obhlídku, nebo si dáme snídani?“

„Pane Ready, nespoknu ani kapku vody, přestože mám žízeň, pokud nedáte napít psům.“

„Mně je jich také líto, ale pro jejich i naše dobro jim musím vodu odepřít. Ale když myslíš, půjdeme ji nejdřív hledat.“

William s radostí souhlasil a Ready si položil na rameno rýč. Napřed zamířili do roklinky vpravo, avšak tam to vypadalo beznadějně. Ani stopa po nějaké vlhkosti a vegetace byla napůl suchá. Přesto psi začali očichávat půdu a starý námořník je pozorně sledoval. Záhy toho však nechali a celí udýchaní si lehli na zem.

„Musíme jinam,“ řekl Masterman Ready zklamaně.

Přešli do další rokliny, kterou se podle pruhů uschlých travin v období dešťů určitě valila voda. Psi čenichali ještě dychtivěji.

„Vidiš, Willy,“ komentoval jejich počínání starý námořník, „psi tak touží po vodě, že ji najdou tam, kde bychom my neměli šanci. Určitě nebude na povrchu, ale pod ním snad ano. Jsme sice už dost daleko od břehu, ale stále je tady písek.“

„Ale vždyť by byla slaná,“ opáčil chlapec.

„Tak daleko od moře už ne, protože by ji písek pročistil. Nebyla by sice moc chutná, ale pít by se dala.“

„Podívejte se, jak psi hrabou tam v tom dolíku,“ přerušil ho Willy.

„To je dobré znamení a snad tady uspějeme. Jinak bychom měli vážné potíže, až by nám došla voda z lodě. A to by dlouho netrvalo, protože ji potřebujeme nejen pro sebe, ale také pro ta naše boží hovádka.“

„Psi cítí vodu, pane Ready?“

„Ano, chlapče, a já jim pomohu rýčem,“ odpověděl starý námořník a zamířil ke psům, kteří nepřestávali hrabat.

William musel psy odtáhnout a držet, aby mohl Ready rýčem vybírat vlhký písek z prohlubující se jámy. V hloubce asi dvě stopy narazil na nějaký kámen. Shrnul z něho písek, jak to jen šlo, pak si do jámy sedl, předklonil se a kámen podebral rukama. Byl plochý a jak jej nadzvedl, objevila se pod ním kaluž vody.

„Pomoz mi,“ řekl Willymu a postavil balvan na hranu k boku jámy. Společnými silami ho pak vyvalili ven. Nikým nedržení psi okamžitě skočili do jámy a vodu, která se pod balvanem objevila, začali chlemtat.

Námořník se s heknutím postavil.

„Vidiš, jak jim chutná,“ radoval se. „Teď máme na ostrově všechno, co je k životu třeba. A můžeme tu žít šťastněji než všichni ti lidé, kteří se doma slepě honí za mamonem a společenským postavením.“

Zarazil se, jako by řekl příliš mnoho, a podíval se na chlapce.

Willy však spokojeně sledoval napájející se psy a snad ani neslyšel, co starý námořník řekl.

„Teď si můžeme dát snídani,“ podíval se s úsměvem na Mastermana Readyho, když psi uznali, že mají dost, a vylezli z jámy.

„Napřed tu studánku trochu upravíme,“ odpověděl starý námořník. „Podívej se, jak ji ti psi zřídili. Ne, nemám jim to za zlé,“ bránil se rozhořčenému pohledu, který po něm Willy vrhl, „ale musíme ji trochu vyčistit a pak vodu také ochutnat.“

Písek a zemina, které se následkem psího vpádu do jámy sesuly, proměnily její obsah v řídké bláto. Masterman Ready se do jámy znovu postavil a začal tu kaši vyhazovat rýčem. Požádal Williama, ať nanosí k prameni ploché korálové kameny, a když jámu vyčistil, obložil její šikmé stěny přinesenými kameny. Nebyl s tím ještě hotov, když se ve studánce obnovila

hladina teď už čisté vody. Starý námořník ji nabral do hrsti a ochutnal.

„Je příliš dobrá na to, aby byla jen přefiltrovaná pískem. Někde tady výš pramení,“ řekl, „asi v palmovém háji, a tam ji musíme vystopovat a pak ve stínu pod stromy vykopat skutečnou studnu. A místo vedle roklinky, kde teď stojíme, se znamenitě hodí pro dům. Máme teď víc než dobrý důvod se sem přestěhovat a dům si postavit tady.“

Poté se vrátili k místu, kde přenocovali a kde nechali batohy.

„Zapomněl jste se podívat, jestli se dá do zátoky vplout,“ připomněl Willy během snídaně Readymu.

„Ba ne, nezapomněl,“ oči starého námořníka vesele svítily, „dobře jsem si všiml, že na opačné straně vjezdu je klidná voda. Ale musíme to ověřit.“

Jakmile dojedli, sestoupili zpět na břeh zátoky a tentokrát se dali na opačnou stranu, na západní výběžek. Cestou zjistili, že souš zde rozděluje další uzoučká zátočina s ústím ukrytým v křovinách. Drželi se totiž u vody, ale ta se najednou objevila i na druhé straně. Uvědomili si, že jsou na asi třicet yardů široké šíji, která končila zarostlým ústím, plným balvanů, o něž se rozbíjel příboj. Nezbylo než se vrátit a zátočinu obejít. Když se cestou dívali na moře, bylo tak klidné, že průzračnou vodou viděli až na skalnaté dno. Nade dnem se proháněly pestrobarevné rybky, ale náhle je zakryl velký stín.

„Žralok,“ vykřikl William, „obrovský žralok! Vidíte ho, pane Ready?“

Námořník, který si mezitím vytáhl z kapsy notes a opět si do něj něco kreslil, se předklonil.

„Už ho vidím, Willy. Je to opravdu slušný kousek, asi domácí pán, který si hlídá svůj revír. Ale to neznamená, že je tady sám. Bude jich tady několikrát víc než na návětrné straně ostrova. Ať tě ani nenapadne jít se tady koupat.“

Zastrčil notes do kapsy a rozhlédl se.

„Podařilo se nám to, chlapče,“ řekl s uspokojením. „Našli jsme sladkou vodu a krásné místo, kde si postavíme dům. Musíme se sem co nejdříve přestěhovat.“

„Vrátíme se hned?“ zeptal se William.

„Ovšem, už tady nemáme nic na práci,“ odvětil námořník a pohlédl na oblohu.

„Ještě není poledne, takže to krásně stihneme. Sekyry a rýč tady necháme, aby se nám líp šlo. Ale pušku vezmu s sebou.“

Na zpáteční cestě se zastavili u studánky. Už si ji našlo několik ptáků, kteří s protestujícím skřehotáním odletěli, jakmile se přiblížili psi a se štěkotem se k nim rozběhli, aby okřídleným vetřelcům se vším důrazem dali na vědomí, že tohle je jejich voda. Jáma, kterou Ready vyhloubil rýčem a obložil korálovými kameny, byla skoro plná. Znovu okusili a voda jim chutnala ještě více než prve. Kousek od studánky si vybrali místo, kam odložili sekery a rýč a pokryli je palmovými listy. Poté zavolali na psy, kteří se ještě napájeli do zásoby, a pokračovali v cestě k terase nad zátokou, kde začínaly kokosové háje.

Vedení záseky se vraceli cestou, kterou přes ostrov přišli. William byl nějak zamlklý, a teprve když zdolali schod nad horní terasou a vydrápali se na vršek, jenž asi byl nejvyšším bodem ostrova, promluvil a prozradil, na co po celou dobu myslel.

„Pane Ready, my tady zůstaneme až do smrti, že?“ ozval se přiškrceným hlasem.

„Jak jsi na to přišel?“ zeptal se překvapeně starý námořník.

„Protože jinak byste se tak nestaral, abychom všechno měli. A taky byste nechtěl stavět dům, protože kdybychom tu měli být jen krátkou dobu, dokud pro nás nepřijede nějaká loď, stačily by nám stany. Robinson byl na ostrově dvacet osm let a my tady zůstaneme ještě déle.“

Na chvílku se odmlčel.

„Maminka si to taky myslí,“ dodal tiše.

Masterman Ready na něho vážně hleděl.

„Nu, Willy, nebudu ti lhát. Nevím, kdy se z ostrova dostaneme. Hlavně bude záležet na tom, jestli se zachránil pan Mackintosh a jestli přežil kapitán Osborn. Námořnický život mě naučil, že nikdy nesmím hodit flintu do žita a že se vždycky musíš připravovat na nejhorší a doufat v to nejlepší. A podle toho se chovám i tady. I kdybychom měli v domě, který si postavíme, bydlet jen rok nebo dokonce jen pár měsíců, bude to stát zato.“

Když se zase dali na cestu a vstoupili do hustého lesa na návětrné polovině ostrova, připomněl Masterman Ready Willymu, že mu slíbil vyprávět o tom námořníkovi z Yorku, který strávil takovou řádku let jako osamělý trosečník na ostrově. Chlapec tedy začal vyprávět a chmurné myšlenky ho opustily. Cesta jim rychle ubíhala, na co potřebovali včera šest hodin, nyní ušli za tři.

„Chudák ten pan Robinson,“ prohlásil nakonec starý námořník, „když zůstal úplně sám a mohl mluvit jen s papouškem. To ty jsi na tom o hodně líp, máš tady rodiče a sourozence a Juno...“

„A taky strýčka námořníka,“ vpadl mu do řeči William, nyní už docela vesele.

„Nejsem si jist, jestli by s takovým pojmenováním tvá maminka souhlasila,“ odpověděl Ready, „jestli by mě chtěla do rodiny.“

„Tatínek ano,“ opáčil chlapec. „I když jsme ztroskotali na pustém ostrově, je tady mnohem šťastnější, než byl předtím v Londýně,“ dodal nahlas, co ho právě napadlo. Pak se rozběhl dopředu, jako by se od toho, co mu spontánně vyklouzlo, mohl takto odpoutat.

Blížili se k okraji lesa, když jim nad hlavami v korunách palem zašuměl poryv větru a divoce rozkýval jejich listy. Současně se setmělo a psi se k nim přimkli.

„Nedivil bych se, kdyby nás stihla bouřka,“ prohlásil starý námořník. Nasál vzduch nosem a zavětril jako pes.

„A pořádná,“ připojil.

Mezitím větrné poryvy přerostly do trvalého vichru, jenž začal cloumat i kmeny palem a s praskotem lámat vějíře listů v korunách. Psi se rozběhli vpřed, kde se v nastalém příšeří rýsoval okraj lesa. Oba cestovatelé už nehledali další záseky a jen následovali psy. Vyběhli na pláž kousek od zátoky a spatřili, že místo blankytu, který pokládali za samozřejmý, je obloha pokryta jakoby olověným plechem.

„Opravdu se žene pořádná vichřice,“ řekl Masterman Ready. „Musíme se co nejrychleji vrátit do lesa ke stanům. Myslí, že tam budeme zapotřebí.“

Když dorazili do tábora, psi už tam byli. Z dámského stanu vyběhla paní Seagraveová a vrhla se k Willymu, aby ho objala, zatímco pan Seagrave přistoupil ke starému námořníkovi.

„Ani nevíte, jak jsem rád, že jste se vrátili dřív, pane Ready. Asi bude bouřka a žena by šlela strachem, kdybyste byli za takového počasí někde na ostrově bez přístřešku.“

„Ba, čeká nás bouřlivá noc. Období dešťů se vždy ohlašuje takovými bouřkami. Přinášíme však dobré zprávy. Na závětrné straně ostrova jsme našli nejen krásnou zátoku, ale i pramen sladké vody. Tahle bouřka je připomenutí, že se tam musíme co nejdříve přestěhovat. Budeme mít sotva měsíc, než propukne období dešťů, abychom to zvládli. Bez člunu to nepůjde, takže musíme ihned zajít do zátoky a společnými silami jolu odtáhnout co nejdál od moře. Vichřice totiž zvedne nejen velké vlny, ale také nažene vodu do laguny a moře by nám mohlo člun rozbít nebo úplně odplavit.“

Vzali si na pomoc Willyho a Juno a v zátoce zjistili, že přišli právě včas. I na té omezené ploše již vlny zmítaly napůl vytaženou jolou a pokoušely se ji stáhnout do hlubší vody. Masterman Ready podložil pod člun zbytky ráhen, ovázal jej lany a za ně pak ve čtyřech táhli jolu jako na saních dál od vody.

Byla to těžká dřina, ale představa, že by o ni mohli přijít, jim dala dostatek sil, aby ji dovnitř až mezi křoviny za pláží, kde člun ještě uvázali k silnějším kmínkům.

Když se otočili k moři, museli se předklonit, aby odolali silicímu větru. Horizont se ztratil v tmavě šedé stěně s ostrou siluetou ztroskotaného *Pacificu*, zpoza níž s burácením vyrážela do výše oblaka vodní tříšť.

„Chtěl jsem se hned dát do opravy joly a ještě jednou se vypravit na *Pacific*,“ starý námořník přidal na hlase, aby překonal svištění větru a hukot příboje, „abych dovezl věci, na které jsem si dodatečně vzpomněl a které by se nám hodily. Nu, bouře to překazila, a obávám se, že až pomine, pomine i možnost navštívit vrak, protože už žádný nebude... Slyšíte to burácení a vidíte ptáky buňňáky, jak poděšeně krouží kolem lodě?“ křičel. „Tím oznamují, že se blíží její záhuba.“

Po návratu do tábora přehodili přes stany další plachty a převázali je lany. William a Juno dostali lopaty, aby kolem obytných stanů vyhloubili korýtka pro odtok dešťové vody.

Po západu slunce se všichni cítili ještě více vydáni napospas přírodě a uchýlili se do stanů, kde přátelsky svítily lucer-ny dovezené s ostatními věcmi z lodi. Ready však prohlásil, že bude ještě pozorovat počasí, a znovu vyšel ven. Ve tmě doklopýtal až do zátoky, na okraji křovisek našel jolu a skrčil se za jejím trupem. Dál by se stejně nedostal. Pláž zmizela pod přívalem zpěněné vody, moře kypělo a vařilo se strmými vlnami. Ohlušující řev příboje v pravidelném rytmu přerušovaly hromové rány.

Masterman Ready věděl, co to je.

Obrovské masy vod, které korálová bariéra vymršťovala do vzduchu, bušily do bezmocného vraku s hřmotem, jenž mnohonásobně překonával výstřel i z toho největšího děla.

Do rána se druhdy pyšná loď rozpadne na prkna a trámy, dumal starý námořník a ty příboj vyplaví na písek, aby nám i po svém zániku ještě jednou prospěla.

Prudký blesk rozčísln oblohu, námořníka oslnil a ukončil jeho rozloučení s *Pacificem*. Když oči opět přivykly temnotě, jeho myšlenky se již ubíraly jiným směrem.

Za chvíli začne liják, pomyslnil si, ale vítr neustane, takže se musím vrátit ke stanům a být připraven, kdyby se některý zřítíl.

Klopýtal hájkem k tábořišti, když se spustil déšť. Cítil, jak mu kapky jako broky buší do zad, a byl rád, když našel stan a vzlouzl dovnitř.